

Exit 21 příloha

Zpravodaj vydávaný obcí

Mirošovice

2026

EXIT 7-8/2026 – rozhovor starosta MUDr. Tomáš Zvěřina

Na slovíčko se starostou Tomášem Zvěřinou

Celé čtyři roky mi trvalo přesvědčit starostu, aby nám o sobě prozradil něco málo víc, než že je doktor a má rád fotbal. Slovo dalo slovo a s chutí Vám představuji společný počin, např. o důvodu jeho rozhodnutí udělat za medicínou tlustou čáru a začít se naplno, tedy uvolněně, věnovat obecní samosprávě. Kromě jiného se dozvíte, jaké české superstar napichoval epidurál, kterému sportovci prováděl celkovou anestezii a jak ho osud zavál z Prahy právě do Mirošovic. Pak se řeč samozřejmě stočila k jeho dlouholeté práci starosty obce.

„Prakticky jsme společně postavili od základů novou obec. Za každým oprávněným metrem a úspěšně zrealizovaným nápadem je ale někdy až lopotná práce.“

Dobrý den, pane starosto, patříte mezi nejdéle sloužící a nejzkušenější starosty v regionu. Jak se to všechno událo?

Dobrý den, Terezo, od začátku?

To by bylo asi nejlepší..

Tak to bych měl už od studií medicíny, protože tam to vlastně všechno začalo. Ve 4. ročníku revolučního roku 1989 jsme nejenom drželi stávku, ale také dělali výjezdy do okolí. Já si vybral Benešov a Vlašim a při zpáteční cestě jsme si v Mirošovicích dokonce i 2x zabruslili na rybníku. V roce 1990, tedy ještě na univerzitě v 5. ročníku, se nám narodil první syn Vojta. Díky tomu jsem po promoci nemusel na roční vojenskou službu, ale jako četař absolvent jsem ji zkráceně odsloužil 5 měsíců ve Stromovce u ženského volejbalového týmu RH Praha. To bylo sice fajn, ale najít pak místo začínajícího lékaře se mi podařilo jen v nemocnici v Kladně na urologickém oddělení. Když se nám narodil druhý syn Václav - a já zjistil, že ho vidím jen spícího ráno a večer - povedlo se mi po roce (přes ½ roční mezistanici ve zdravotnickém nakladatelství Grada) přejít do Prahy na ARO Všeobecné fakultní nemocnice.

To bylo tak těžké sehnat místo lékaře?

Ano, bylo. Pokud jsem nechtěl nastoupit na sever Čech (i když jako narozen v Mostě a také bydlící v Liberci by mi to samotnému nevadilo). Na ARO jsem se kromě všeobecné anestezie specializoval na porodní anestezii a analgezii (to jsou mj. ty tzv. bezbolestné porody, kdy se pomocí 10 cm dlouhé jehly napíchne míšní epidurální prostor, zavede katetr a aplikují se silná analgetika, nejčastěji opiáty). A to hlavně díky dnes již váženému prof. gynekologie a porodnictví A. Pařízkovi, který, protože začínal jako anesteziolog, zaváděl tuto metodu do rutinní klinické praxe. Jedna moje velká vzpomínka - v roce 1996 jsem zde v porodnici U Apolináře prováděl epidurální znecitlivnění u paní Ivety Bartošové, která přivedla na svět císařským řezem svého syna Artura.

„V listopadu 1998 mi bylo nabídnuto kandidovat do zastupitelstva a já se stal starostou. Bylo to docela hektické období, navíc jsem až do roku 2008 vykonával funkci starosty jako neuvolněný, tj. při zaměstnání,“ vzpomíná Tomáš na své začátky.

Tak to je docela zajímavý zážitek.

Ano, navíc v kontextu všech smutných událostí a tehdejší atmosféry. Ale ta necelá hodina při samotném porodu byla nakonec pohodová. Iveta Bartošová byla nejen opravdu hezká, ale i velmi příjemná, klidná, těšila se na novou životní roli.

Ona nespala?

To při epidurálu není nutné. Většinou se aplikují lehká sedativa nebo hypnotika, ale zde to nebylo potřeba, paní Iveta byla uvolněná, ale i zvědavá, povídali jsme si. Celkovou anestezii vč. intubace jsem prováděl u jiného borce – u fotbalisty Pavla Kuky. To byl pro mě asi větší mediální stres. Přítomná TV Nova se tenkrát velmi zajímala o jeden z prvních zahraničních přestupů - do německého 1. FC Kaiserslautern. Tyto špičkové týmy často v rámci své zdravotní prevence vyžadují vytržení všech čtyř osmiček. Zuby moudrosti se totiž často prořezávají křivě, vznikají kolem nich mikro záněty, které pak oslabují i svalová vlákna anebo nepravidelný skus může způsobit celkovou svalovou dysbalanci. Z této anestezie si pamatuji nutné podání dvojnásobného množství anestetik, analgetik i myorelaxancií – muskulatura Pavla Kuky byla dost vyvinutá. Ale před i po výkonu jsme fotbal, jako rovnocenní (!), hodně rozebírali.

Ale u anestezie jste nakonec nezůstal..

Za to svým způsobem mohou právě moji synové – u obou porodů totiž asistovala moje kamarádka, která pracovala na částečný úvazek u německé rodinné farmaceutické firmy Ludwig Merckle. A oni tenkrát hledali do svého týmu mladé lékaře, a tak jsem to na ½ úvazek také zkusil. Po čase se však tato firma stala součástí největší evropské farmaceutické generické společnosti ratiopharm. A když mi bylo nabídnuto lukrativní místo *Product Managera*, neodmítl jsem. Že se z toho stane téměř 15 let, jsem netušil.

To jste ale bydlel v Praze, jak se Vám v životě objevily Mirošovice?

To jsou ty životní náhody, v případě Mirošovic rozhodně můj osud. Jako mladý lékařský pár nás velmi trápily i omezovaly časté respirační nemoci našich malých synů a nadužívání antibiotik. Bydleli jsme sice v pěkném bytě u náměstí Míru, ale

pro zdravý rodinný život to moc praktické nebylo. Tak jsme se nejdříve ve stylu *Kulového blesku* pokoušeli o různé směny a výměny, pak jsme se ale díky známosti s majitelkou domu (v začátcích jsem totiž, abychom si zvedli rodinný rozpočet, dům uklízel – k údivu některých nájemníků), nové práci i dědictví po rodičích rozhodli být za úplatu přenechat a koupit si nový domov v Mirošovicích nad rybníkem. Pravda a fakt je, že kluci, jak otočením prstenu Arabely, přestali marodit, nastoupili do školky a já se začal zajímat o dění kolem. Psal se rok 1995.

„V obci nebylo vybudováno prakticky nic – žádné inženýrské sítě, prašné nezpevněné a bezejmenné ulice, zabahněný rybník, v budově dvoupatrového obecního úřadu nefungující hasičárna (a už jen jedna malá oddělená místnost pro práci), jinak všude harampádí.“

A jak to probíhalo, na co jste přišel?

Jako jeden z prvních počínů byla návštěva u manželů Kofnovcových, u kterých jsme si koupili horská kola a (s malým Vaškem ještě na zadní sedačce) objevovali okolí. A byli jsme nadšení. Tam, kam se lidé jezdí na chaty rekreovat, budeme najednou vlastně pořád žít. A stali se z nás *vlastníci* - jako majitelé bytové jednotky jsme s ostatními rodinami provedli převod družstevních bytů a založili SVJ a bytovku jsme začali zvelebovat. Dalším hledaným místem bylo zákonitě hřiště na kopanou. Fotbal jsem hrál od malička, až mi při zakládání divizních juniorek ve druhém ročníku medicíny tehdejší trenér v Bohemians pan Karol Dobiáš řekl, ať si vyberu, *co chci teda robiť* – jestli hrát fotbal, nebo studovat. A tak, když jsem si se syny kopal na hřišti, přišel za mnou místní, tehdy dlouhovýslý *player* a činovník, p. Honza Kumsta (Jeff) a řekl, jestli to s nimi nechci zkusit, že se „*k tomu umím jakž takž postavit..*“ Tím jsem pronikl mezi tuto sportovní partu. A také jsem objevil obecní úřad a začal chodit na veřejná zasedání zastupitelstva.

A jak se Vám líbilo tady?

Poznal jsem zase další spoluobčany. V tomto případě i ty, kteří mi mohou poradit a pomoci nebo aspoň nejvíce zodpovědně odpovědět na otázky, které se začaly objevovat. Např. jak máme dostat pitnou vodu ze starého vodovodního řádu do bytového domu, když už jí ve studni mnoho nezbývá, co dělat s plnou jímkou, proč tak pomalu pokračuje zavádění plynu v obci, proč není před úřadem dětské hřiště, když je to obecní volná plocha, jak a kde sportují děti ve škole, kde je v obci telefon. A tak jsem se ptal, navrhoval řešení, ale i nabízel pomoc.

A dostal jste odpovědi?

Spíše nejasné, neurčité. Ale při nadcházejících volbách v listopadu 1998 mi bylo nabídnuto kandidovat do zastupitelstva a já se stal starostou. Bylo to docela hektické období, navíc jsem až do roku 2008 vykonával funkci starosty jako neuvolněný, tj. při zaměstnání. Nejtěžší, a přitom samozřejmě nejzásadnější, bylo stanovit si, co všechno je

třeba udělat, čím začít a kde na to vzít peníze. V obci nebylo vybudováno prakticky nic – žádné inženýrské sítě, prašné nezpevněné a bezejmenné ulice, zabahněný rybník, v budově dvoupatrového obecního úřadu nefungující hasičárna (a už jen jedna malá oddělená místnost pro práci), jinak všude harampádí. Převzali jsme rozdělanou plynofikaci a dluh 4 mil. Kč při ročních daňových příjmech 3 mil. Kč.. Tak jsme s tehdejší místostarostou Ing. Jirkou Hanzlem, který mi pak byl dlouhá léta oporou, zašli do hospody na pivo, vzali si tužku a papír a začali počítat a plánovat.

„Sečteno - s plánovaným školním projektem, vzešlým z úspěšné architektonické studie, se celkovými investicemi v obci od roku 1999 k dnešnímu dni blížíme k 0,5 mld. Kč,“ popisuje starosta vývoj obecních financí.

A co jste vymysleli, čím jste začali?

Hlavně bylo potřeba informovat občany o všem, co se děje, co se připravuje, že máme nějakou vizi a že i víme, jak na to. Proto jsme začali každý měsíc vydávat a všem domácnostem do schránek distribuovat obecní časopis (EXIT 21, letos 28. ročník!), zřídili vývěsky a první web obce. Vypracovali a schválili jsme základní obecně závazné vyhlášky (o názvu ulic, o veřejném pořádku, o místních poplatcích, o likvidaci odpadů a jiné), a také vyžadovali jejich dodržování. Ale především jsme (dnes to vidím jako naprostou sci-fi) během 1,5 roku schválili první územní plán obce.

A jak se podařilo získat peníze na inženýrský rozvoj obce?

Byly sice nějaké národní programy a připravoval se první blok evropských dotací, ale pro podání žádosti a možnost účastnit se jich vyžadovalo mít nakreslené nejen projekty, ale hlavně připravenou finanční spoluúčasť, která byla někdy i 50-60 %. Nechtěli jsme obec zadlužit, a tak jsme vše vsadili na podnikatelský záměr, který nám vyšel dokonale - jediné vhodné stavební pozemky ve vlastnictví obce jsme kompletně zasítovali a pak je i sami prodali. Byla to opravdu velmi dynamická, ale úspěšná doba. Právně jsme donutili ŘSD ČR uznat znečištění studen zasolením z dálnice a silnice I/3, až nám zafinancovali výstavbu nejen vodojemu, ale i rozvod hlavních vodovodních řadů po obci. Obec Senohraby (recipročně získala nový společný vodojem) nám umožnila napojit se na vodovodní přívaděč Javorník - Benešov (zdroj Želivka), postavili jsme ČOV a začali pokládat splaškovou kanalizaci. Ulice, ve kterých se nacházely již všechny sítě (plyn, voda, kanalizace), jsme definitivně opatřili živичným povrchem. Naučili jsme se využívat všechny možné dotační tituly – krajské, národní, evropské, MAS (např. jeden